

*Iuan Frã
cisco Baro
nio, obispo
Vercellẽ.*

escriue estos milagros de la sepultura del bienauenturado san Eusebio, y muchos otros. Y por no enfadar al lector digo, que el año de mil y quinientos y ochenta y vno. Haviendo echo la Yglesia Catedral de la ciudad de Vercel mas grande, y mas sumptuosa que antes era. Iuan Francisco Baronio Obispo Vercellense, pidio al Papa Gregorio. XIII. licencia para trasladar el cuerpo deste bienauenturado san Eusebio del lugar donde estaua, al Altar mayor nuevo de la dicha Catedral. Porque siendo (como es) Patron de aquella ciudad; y esposo que fue de aquella Yglesia; estuuiesse el cuerpo del bienauenturado san Eusebio, con la veneracion y reuerencia que tan gran Santo, y tan gran defensor de la Yglesia Catholica contra Arrio, merecia. Y el Papa Gregorio decimo tercio, doctissimo varon, como sabia muy bien las prendas y valor, y lo mucho que san Eusebio Sardo Calaritano, hauia echo en defension de la Fe, hasta perder por ello la vida; quiso que la dicha transacion se hiziesse con gran solemnidad y pompa, y para ello hizo a posta su Legado apostolico, al illustrissimo Arçobispo de Milan, Carlos, Cardenal de la santa Yglesia Romana, del titulo de santa Praxedis. Y el dicho Cardenal, Legado Apostolico, mando venir a todos los Obispos comarcanos, y señalando el dia, con grandissima solemnidad y fiesta, qual jamas alli se vio, traslado el cuerpo de san Eusebio, de la Yglesia vieja, al altar mayor de la Yglesia nueva, y lo deposito y coloco alli. En el qual lugar, es horado y venerado de aquella santa Yglesia y cleresia, y sus deuotos le offrescen sus oraciones; y nosotros aunque no vamos alla corporalmente, dende aqui offrescamos selas, rogandole que se acuerde desta su patria Calaritana (aunque le sea ingrata) y de nosotros sus deuotos, para que Dios nos perdone los pecados, y le merecamos ver en el Cielo, Amen.

VIDA

VIDA DEL BIENAVENTURADO san Lucifero Arçobispo de Caller, y Primado de Sardenã.

CAP. XXV. DE LA PATRIA y de quien fue san Lucifero.

Oportet illum testimonium habere bonum ab his qui foris

sum. Eccl. i. Timot. cap. 3.

Gg

Aun-

Fitxa tècnica:

Dimas Serpi

Chronica de los santos de Sardeña dividida en quatro libros / compvesta por el R.P. Fray Dimas Serpi ... ; recopilada de lo que mvchos santos y doctores antiguos han escrito. Impresa en Barcelona : en casa Sebastian de Cormellas, a costa de mossen Bernardino Serpi, 1600. [8], 215, [5] f.; 4º

[07 C-241/5/5](#)

Comentari:

Editada a Barcelona el 1600, la *Chronica de los Santos de Sardeña*, del franciscà Dimas Serpi, és una de les primeres obres sardes de temàtica religiosa en època moderna. L'obra es divideix en quatre llibres que recullen les vides i els miracles de tots els sants viscuts a Sardenya. El text reflecteix l'interès cap a l'origen del cristianisme, els màrtirs i les relíquies propi de l'època de la Contrareforma. El seu caràcter hagiogràfic i l'ús de la imatge com a instrument de difusió de les devocions s'inscriu perfectament en la temàtica del seminari "Imatge, devoció i identitat a l'època moderna".

Les biografies dels sants més importants, de fet, s'acompanyen d'un gravat xilogràfic, el més significatiu dels quals és el Sant Lucífer, arquebisbe de Cagliari viscut al segle IV. El sant està representat assegut en un tron i porta els atributs episcopals: capa pluvial, mitra, bàcul i guants. Amb la mà esquerra sosté un edifici de planta circular, que l'identifica com a doctor de l'església, mentre amb la dreta es dirigeix als rajos solars que l'il·luminen entre els núvols (Scano, 2008). Es tracta probablement d'una al·lusió al significat etimològic del seu nom, del llatí *lux* i *fero*, "el que porta la llum". Per raons estilístiques s'ha proposat la datació de la imatge al començament del segle XVI: es tractaria, per tant, d'una matriu xilogràfica reutilitzada, tal com demostren els marges desgastats (Scano, 2008). La part inferior del gravat presenta la sigla "IDV", que de moment no ens permet identificar el gravador ni determinar la procedència de la imatge.

(SC)